

Cuvântul care zidește

FOAIA DUMINICALĂ A PAROHIEI „ȘERBAN VODĂ”
Anul V Nr. 20 (220) - 17 mai 2015

**DUMINICA A 6-A DUPĂ PAȘTI
(a Orbului din naștere)**

**SF. CUV. NECTARIE ȘI TEOFAN
SF. AP. ANDRONIC ȘI SOȚIA SA,
IUNIA**

DUMINICA ORBULUI DIN NAȘTERE

**Astăzi, cu ajutorul bunului Dumnezeu, am pășit pe a șasea treaptă a perioadei
Penticostarului, în cea de-a șasea Duminică, în care am fost cu toții martori ai minunii
săvârșite de Mântuitorului Hristos, tămăduirea unui orb din naștere.**

**Ca și celelalte Duminici după Praznicul Sfințelor Paști, nici această Duminică
nu face excepție, reprezentând încă un ecou al Învierii Lui Hristos.**

Întrucât Praznicul Învierii este un Praznic al luminii Lui Hristos împărtășită lumii și Hristos redă astăzi lumina ochilor unui orb din naștere. Iar dacă ținem cont de faptul că orbul s-a tămăduit făcând ascultare de Hristos și spălându-se la scaldătoarea Siloamului s-a vindecat, tot astfel și noi spălându-ne în apa Botezului (Sfânta luminare) după porunca Mântuitorului, ne luminăm, ne înțelegem, ne sfințim. Așa s-a întâmplat și cu acest orb din naștere care după ce a fost tămăduit, i s-au deschis nu numai ochii trupului ci și ochii minții, ochii cei duhovnicești, căci, neștiutor de carte fiind, a fost în stare să mărturisească pe Hristos în fața fariseilor și cărturarilor învățați, dar răutăcioși și invidioși pe Mântuitorul, fapt de la care s-au sustras toți ceilalți prezenți de față, inclusiv părinții săi trupești. Aceștia, în fața evidenței minunii săvârșite fiului lor, s-au arătat neștiutori. Deci, în urma redării vederii sale de către Hristos, orbul tămăduit a devenit mărturisitor și misionar, asumându-și toate riscurile, inclusiv acela de a fi dat afară din sinagogă, fapt care, de altfel, s-a și întâmplat.

Părăsit de lume fiind, cel ce mai înainte fusese orb a plecat în templu să mulțumească Lui Dumnezeu pentru darul vederii, dar avea să înțeleagă în curând că doar omul l-a părăsit, nu însă și Dumnezeu. S-a apropiat de el Mântuitorul și i s-a descoperit ca Dumnezeu Întrupat, iar el, cel tămăduit și-a mărturisit credința și căzând la picioarele Mântuitorului I s-a închinat. Acesta este momentul când cel orb primește în chip deplin tămăduirea sufletească, atunci când înțelege cu ochii cei duhovnicești că Cel care L-a tămăduit nu este un simplu om Drept sau Profet, ci Însuși Hristos, Dumnezeu și om în Persoană.

Fariseii și cărturarii răi și fățarnici, deși cunoscători ai Scripturii, trebuiau să fie primii care să mărturisească pe Hristos, dar au ales orbirea sufletească venind cu

justificări lamentabile, menite să pună sub semnul întrebării minunea săvârșită de Hristos, afirmând că Mântuitorul este om cu păcate, care încalcă Sabatul. Au contestat chiar orbirea celui tămăduit. În această atitudine a fariseilor față de minunea săvârșită de Mântuitorul, de invidie, ură, răzvrătire și negare a minunii, se împlinesc cele spuse de Mântuitorul Hristos: „spre judecată am venit în lumea aceasta, ca cei care nu văd să vadă, iar cei care văd, să fie orbi.” (Ioan 9, 39)

Din cele exprimate mai sus înțelegem că orbirea sufletească este mai cumplită decât orbirea trupească. Mulți nu sunt conștienți de acest fapt, dar orbirea trupească împiedică pe cel în cauză să vadă soarele fizic și frumusețile vieții pământești, dar orbirea sufletească împiedică pe om să vadă pe Soarele dreptății și frumusețile de neima-

ginat ale Împărăției cerurilor. Deci, orbirea trupească se sfârșește la mormânt, pe când orbirea sufletească (duhovnicească) îl însoțește pe om în veșnicie și îl duce „în împărăția diavolului și a îngerilor lui.”

Prin minunile săvârșite de El, Mântuitorul Hristos își descoperă marea Sa iubire părintească față de făptura omenească aflată în suferință, dar și a Sa dumnezeire. Și orbul tămăduit ne transmite peste veacuri multe învățăminte. Ne învață cât de importantă este ascultarea față de Dumnezeu, care deschide calea către tămăduire, recunoștință și mulțumirea față de cei ce ne fac bine și în special față de Dumnezeu, credința neînfruntată în Dumnezeu precum și datoria noastră de a mărturisi pe Hristos și minunile Lui în această lume aflată în plin proces de secularizare, desacralizare și desconsiderare a valorilor. ❖

Pr. Adrian Chiriță

HRISTOS S-A ÎNĂLȚAT!

El S-a arătat ca Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Fiul Dumnezeului Celui viu. Din iubire pentru voi, El S-a pogorât din cer și a venit pe pământ, luând haina trupească, a fost prins de dragul vostru, întemnițatilor, a suferit sudoare și îngheț, a îndurat foame și sete, Și-a dat fața ca să fie scuipată și trupul Său ca să fie bătut în cuie pe Cruce, S-a așezat în mormânt ca leș, a coborât în iad ca să strice o închisoare mai rea decât viața aceasta, care vă așteaptă pe voi după plecarea din trup – și toate astea pentru a vă mântui pe voi din murdăria păcatului, și v-a așezat pe picioarele voastre. El a înviat din morți, ca prin aceasta să vă dea aripi pentru zborul la cer, și în cele din urmă S-a înălțat la cer pentru a vă deschide calea și a vă duce în locașul îngerilor. Nu trebuie acum să oftați cu cutremur și groază ca Împăratul David, nici nu trebuie să doriți aripi de porumbel, căci a venit Vulturul, și a arătat și despărțit drumul în două. Voi trebuie numai să creșteți aripile duhovnicești care vi s-au dat la botez întru numele Lui, și să doriți cu toată tăria să vă urcați acolo unde S-a urcat El. El a făcut nouăzeci și nouă la sută din tot ceea ce vă trebuie pentru mântuirea voastră; (Oare) nu vă veți osteni să faceți unu la sută cât a rămas pentru mântuirea voastră, și aceasta când, vouă vi se va da cu bogăție intrarea în veșnica împărăție a Domnului nostru și Mântuitorului Iisus Hristos (II Petru 1, 11)?

Si i-a dus afară până spre Betania și, ridicându-Și mâinile, i-a binecuvântat. Și pe când îi binecuvânta, S-a despărțit de ei și S-a înălțat la cer. Ce despărțire de pământ măreață și emoționantă! De pe Muntele Măslinilor, de sub care fusese adus iarăși la viața această vremelnică, Domnul cel Înviat S-a înălțat spre înălțimile nesfârșite ale vieții veșnice. El nu S-a înălțat la stele, ci deasupra lor; El nu S-a înălțat la îngeri, ci deasupra lor; nu la puterile cerești, ci deasupra lor; deasupra tuturor cetelor nemuritoare, cerești, deasupra tuturor sălașurilor cerești ale îngerilor și ale celor drepti; sus, mult mai sus de ochii heruvimilor, chiar către tronul Tatălui ceresc, către altarul tainic al Sfintei și de Viața Dătoarei Treimi.

Măsura acestor înălțimi nu există în lumea zidită; poate că singurul lucru cu care se poate asemăna în direcția opusă, stă în adâncurile în care l-a aruncat mândria pe Lucifer, cel lepădat de Dumnezeu; sunt adâncimile în care Lucifer a dorit să arunce întreaga omenire. Domnul Iisus ne-a mântuit din această stricăciune fără de sfârșit și, în locul adâncimilor acestei prăpăstii, El ne-a ridicat pe noi la înălțimile Dumnezeiești ale cerului. El ne-a înviat pe noi pentru două pricini: mai întâi, pentru că El a înviat ca om în trup, așa cum suntem noi; și în al doilea rând, pentru că El nu a înviat pentru El ci pentru noi, ca să ne deschidă calea spre pacea cu Dumnezeu. Înălțându-Se în trupul Său cel înviat, pe care oamenii l-au ucis și l-au îngropat în mormânt, El a binecuvântat cu mâinile care purtau rănile cuiei. O, Doamne prea binecuvântate, cât de mare este mila Ta! Istoria venirii Tale în lume a început cu binecuvântare, și se sfârșește cu binecuvântare. Vestind venirea Ta în lume, Arhanghelul Gavriil a intrat la Preasfânta Născătoare de Dumnezeu cu cuvintele: „Bucură-te, ceea ce ești plină de har ... Binecuvântată ești tu între femei!” (Luca 1, 28). Și acum, când Tu îți iei rămas bun de la cei care Te-au primit pe Tine, Tu îți întinzi mâinile binecuvântându-i îmbeșugat. O, Preabinecuvântatul între oameni! O, Izvorule haric de binecuvântări! Binecuvântează-ne și pe noi, așa cum i-ai binecuvântat pe Apostolii Tăi! ❖

Sfântul Nicolae Velimirovici

Glorie eroilor neamului!

Astăzi (n.r. – de Înălțare, de Ziua Eroilor) facem pomenirea tuturor eroilor, ostașilor și luptătorilor români din toate timpurile și din toate locurile, care s-au jertfit pe câmpurile de luptă, în lagăre și în închisori pentru apărarea patriei și a credinței strămoșești, pentru întregirea neamului, libertatea și demnitatea poporului român.

Să nu-i uităm pe eroii care au luptat la Posada, Rovine, Vaslui, Războieni, Călugăreni ori Șelimbăr, pe cei care și-au dat viața în luptele Războiului pentru Independență din 1877-1878, ale Războiului pentru Întregirea Neamului din 1916-1918, pe cei care s-au jertfit pentru țară în 1941-1945, pe fronturile celui de-al Doilea Război Mondial sau pe cei care au murit în închisorile comuniste, pentru apărarea și întărirea credinței ortodoxe. Să aducem un omagiu și eroilor care s-au jertfit pentru libertate și credință în Revoluția din decembrie 1989.

De ce avem nevoie de eroi?

Pentru că ne mișcăm într-o lume care se închină la idoli, pentru că eroii de azi sunt cel mult actorii filmelor de succes, iar oferta lor – de altfel, atât de ieftină – ne tentează mult mai mult decât cununa muceniciei eroilor de altădată. Pentru că nu mai știm și nici nu mai vrem să aflăm nimic din trecutul glorios, ascuns sub praful indiferenței noastre. Pentru că nici noi și nici copiii noștri nu vom ști, la vreme de nevoie, să închinăm o rugăciune strămoșilor. Rupti de trecut, ne vom pierde treptat identitatea, vom uita cine suntem și care este menirea noastră pe acest pământ.

De aceea, se cuvine să-i cinstim pe eroi, azi și în fiecare clipă a vieții noastre. De fapt, ei ne sunt atât de aproape!... Căci, în fiecare din noi bate o inimă de Mihai, Mircea, Ștefan sau Neagoe. O inimă de domnitor sau de simplu soldat care și-a ascuns, așa cum spune un cântec, toată țara în raniță. Ca să nu i-o mai fure nimeni niciodată... ❖

Irina Nastasiu - Text parțial

PELERINAJ LA SFÂNTUL MUNTE ATHOS

Pentru ortodocși, cel mai sfânt loc de pe pământ, după cel în care a trăit și propovăduit Hristos, este Sfetagora, adică Sfântul Munte Athos. Descoperi aici o lume, o istorie, un șir neîntrerupt de rugăciuni și asceză în Grădina Maicii Domnului. Un pelerinaj în acest ținut poate părea frumos, inedit, interesant. Și totuși, el este cu mult mai mult decât atât: este o întâlnire și o provocare cu propria credință.

Aceasta cred că a fost și călătoria pe care un grup de pelerini, enoriași ai parohiei Șerban Vodă, împreună cu preoții lor, părinții Pompiliu Dinu, Adrian Chiriță și Constantin Tomescu au făcut-o la sfârșitul lunii aprilie. Părăsind capitala României, - un loc al zgomotului și vârtejului vieții mondene, în care doar bisericile mai reprezintă mici oaze de liniștire și venire în sine, de frumusețe și adâncime spirituală -, se parcurge un drum cu microbuzul menit parcă să pregătească pelerinii pentru întâlnirea cu marele Munte. Pentru că nu poți să intri aici plin de gândurile și grijele lumești. Fiecare kilometru care îl parcurgi spre Grecia și Athos te dezlipeste parcă de lume, încerci parcă o despătimire, și te pregătești să intri în Grădina Maicii Domnului.

De la Uranopolis, ultima citadelă a lumii laice înainte de Sfântul Munte, pelerinii iau un vas ce îi poartă spre portul Dafne. Și așa, apa, lumina, pescărușii mai spală sufletele și înnoiește mințile, ca-ntr-un botez ce ne sfințește mai întâi adâncurile. Se intră deci în Athos, îngreunați de oboseala drumului, dar cu suflete, bucurii și așteptări de copii. Căci așa ne vrea Dumnezeu. Și Maica Domnului, ce păzește și împărățește acest tărâm de aproape 2000 de ani. Aici te întâmpină zeci, poate sute de icoane a Maicii Domnului, purtând cu dragoste pe brațe tot un copil, un Prunc-Dumnezeu, care ne îndeamnă la curăție și înțelepciune în același timp.

Fiecare pelerinaj este unic. El vine poate când ești pregătit să înveți ceva din el, când viața, Dumnezeu și oamenii te-au îmbogățit sufletește și intelectual pentru a nu face din el o trecere, ci o școală, o revelație, o schimbare a vieții, o înțelegere superioară a rostului încercărilor în drumul tău și a relației tale cu Cerul și semenii. Poate drumul în Athos este un soi de inițiere. Iar aceasta presupune încercări, examene pentru cel ce se aventurează la aceasta. Și depărtare de obișnuințele și comoditățile vieții obișnuite.

Sfântul Munte, o limbă de pământ lungă de 60 de km și lată de 8-12 km. Relieful muntos, ce urcă în sud până la 2033 m, adăpostește 20 de mănăstiri, 14 schituri,

zeci de colibe și chilii. Și pustnici retrași în sihăstrie, în locuri puțin umbilate, unii dintre ei nearătându-se niciodată.

Așa a și început viața aici. În sihăstrie. Apoi au apărut primele mănăstiri în timpul împăratului Teodosie și a împărătesei Pulheria în secolul al IV-lea. Prima mare mănăstire este Marea Lavră, înființată de Sfântul Atanasie în anul 963. Rând pe rând se construiesc și celelalte mănăstiri, se adună monahi smeriți și luminați, iar Sfântul Munte devine far al ortodoxiei. Sprijinatorii vin din ce în ce mai des din afara imperiului bizantin, mai ales după căderea Constantinopolului în anul 1453 în mâinile turcilor. Iar susținătorii cei mai de seamă ai mănăstirilor și călugărilor din Sfântul Munte au fost vreme de mai bine de 500 de ani românii. Uneori au fost chiar singurii. Așa se face că nu există nicio mănăstire despre care să nu găsim în vechi hrisoave danii, merticuri, donații de sfinte odoare, construcții sau refaceri ale clădirilor mănăstirești, moșii, biserici și mănăstiri din țară închinată celor din Sfetagora. La Dochiaru, Xenofont, Sfântul Pantelimon, Vatoped, Pantocrator, Cutlumuș, Constamunitu, Zografu, Hilandar, Esfigmenu, Caracalu, Filoteu, Ivion, Stavronikita sau Marea Lavră, la care pelerinii noștri au ajuns, au dat peste urmele făcerilor de bine românești. Sfinții domnitori Neagoe Basarab, Ștefan cel Mare sau Constantin Brâncoveanu, sau Matei Basarab, Petru Rareș, Alexandru Lăpușneanu sau Vasile Lupu sunt doar câțiva domnitori ce au ajutat din plin Sfântul Munte. „Nici un alt popor pravoslavnic nu a făcut atâta bine pentru Athos, cât au făcut românii” este afirmația binecunoscută a rusului Porfirie Uspenski. Și cu toate acestea noi românii nu avem nici o mănăstire la Athos, deși Schitul Podromul

ar avea toate caracteristicile uneia. Și totuși, puțini știu că la începutul secolului al XIX-lea mitropolitul Veniamin Costachi a ajutat foarte mult mănăstirea Esfigmenu, acordându-i timp de 12 ani (1806-1818) tot venitul Schitului Florești – Vaslui. Cu acest venit s-au înnoit biserica și pictura, și s-a refăcut o mare parte din incintă. Acesta a fost momentul în care Țările Române ar fi putut avea o mănăstire a lor, Esfigmenu. Drept mulțumită pentru ajutor acordat, mitropolitul Moldovei Veniamin Costachi este pictat în pridvorul bisericii alături de patriarhul Antim al Constantinopolului, ca un mare ctitor.

Pelerinii noștri au ajuns și la Schiturile Sfântul Andrei, Sfântul Dimitrie – Lacu, Prodromul și Sfântul Ilie. La acest ultim schit, Sfântul Cuvios Paisie de la Neamț a reînviat la 1750 viața călugărească și tot aici Cuviosul a pus bazele școlii sale de traducere a manuscriselor filocalice.

Rugăciune, asceză, tăcere, ascultare, slujbe de noapte la lumina lumânărilor, doar câteva repere în viața călugărilor atoniți. Dacă astăzi mai sunt doar 1500 monahi, să ne rugăm ca ei să nu părăsească nicicând Athosul. Și să nădăjduim că lumea secularizată nu va intra prea mult în această Grădină a Maicii Domnului, pentru că atunci când în ea vor intra femeile – așa cum feministe vor! -, iar călugării vor părăsi și această Grădină a ortodoxiei, lumea nu va mai avea mult până la cea de-a doua venire a Mântuitorului.

Până atunci, rugăciunile călugărilor și pustnicilor de aici mai țin încă lumea. Iar cei care ajung aici se cuvine să soarbă cu nesaț sfințenia și înțelepciunea acestor locuri de bimilenară viațuire ortodoxă, și să poarte cu ei, întorși acasă, semințele dragostei Maicii Domnului pentru lumea întregă. ❖

FĂRĂ TINE LITURGHIA NU ESTE COMPLETĂ!

Mulți s-au întrebat zile acestea de ce ultimii martiri sunt credincioși etiopieni? Răspunsul – creștinismul în această țară extrem de săracă nu este unul de Duminică sau de ocazie festivă, ci este viață. Pe frontonul fiecărei biserici etiopiene scrie mare, în limba gheez: „Nu lipsi de la Liturghia Euharistică, pentru că ea nu este completă fără tine!”.

Această conștiință că Liturghia nu este deplină, completă, dacă cineva din comunitate lipsește fără motive obiective, face ca până astăzi slujba să nu înceapă până nu sosește și ultimul copil din sat! „Mâthafă Kâdase” – „Cartea Liturghiei”, prevede faptul că Liturghia curge până la

momentul împărțirii clerului. După acest moment, dumnezeiasca Împărțășanie este pusă într-un săculeț de piele de capră și preotul merge și împărțășește pe toți bolnavii din sat, care nu pot fi aduși la biserică. În tot acest timp, cei adunați la Liturghie nu părăsesc biserica. Preotul se întoarce și apoi continuă slujba, urmând împărțășirea tuturor celor prezenți. Din acest motiv, o Liturghie poate ține chiar și zece ore, timp în care nimeni nu pleacă acasă! Este impresionant pentru noi, cei cărora două ore jertfite lui Dumnezeu la dumnezeiasca Liturghie ni se par covârșitor de lungi... ❖

Nicolae Pintilie

Fragment - De ce Etiopia încă „naște” sfinți pentru Împărăția lui Dumnezeu?

Necredința bătrânului credincios

Odată trăia un om tare evlavios. În fiecare zi, de cum se trezea, se spăla și apoi mergea la biserică pentru slujba de dimineață. Înălța mereu o rugă fierbinte: „Doamne, eu vin mereu la tine, n-am lipsit niciodată. Dimineața și seara, mă rog, fac pomană. N-ai putea veni și tu odată la mine?” Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea și într-o zi i-a spus: „Mâine voi veni la tine!”

Ce bucurie pe bietul om. A curățat toată casa, a făcut mâncare, a aprins lumânări. În camera de oaspeți a orânduit

mulțime de tăvi pline cu fructe, plăcinte dulci și flori. Toate erau pregătite pentru a-L primi pe Dumnezeu.

La ceasul slujbei de dimineață, un băiețel, care tocmai trecea pe acolo, zărește prin ferestra deschisă tăvile cu plăcinte, se aproprie și spune:

- Tataie, ai multe plăcinte, nu-mi dai și mie una?

Mâniat de îndrăzneală, omul cel credincios îi răspunde supărat:

- Șterge-o imediat! Cutezi să-mi ceri ce-am pregătit pentru Dumnezeu?

Pilde vii din Athos

Enoh, un ascet român, a trăit într-o casă părăsită din Karyes. Autoritățile atonite l-au anunțat că trebuie să se mute în altă parte, deoarece era prea periculos să continue să trăiască în acel loc. Pentru o clipă, el a stat în fața funcționarului care adusesse ordinul, gândindu-se adânc, apoi a spus într-un mod simplu:

- Eu sunt slujitorul lui Dumnezeu. Dacă El vrea ca această casă să se dărâme, așa va fi. Dacă nu vrea, nu va fi așa.

El nu s-a mutat și nimic nu s-a întâmplat.

Într-un mod asemănător i-a răspuns și diaconului Atanasie, când a fost la Salonic pentru un tratament medical, iar diaconul l-a găzduit în casa sa:

- Părinte, hai să ieșim din apartament.

- De ce? a întrebat el.

- Pentru că există pericolul ca această clădire să cadă și să neucidă. Este cutremur.

- O, Enoh e slujitorul lui Dumnezeu! Dacă Dumnezeu vrea ca această casă să cadă, așa va fi. Dacă nu, nu.

Și el a stat acolo.

Doctorii din Salonic ne-au povestit mai târziu ce le-a spus lor:

- Ei (frații atoniți) mi-au spus să fac operație, dar eu refuz, pentru că orice călugăr care e mai bătrân de 65 de ani nu supraviețuiește unei operații, și eu vreau să mor pe Munte, locul meu de pocăință. Dacă-mi puteți da niște medicamente, le voi lua, dar am aproape 80 de ani și nu vreau să fiu operat departe de Muntele Athos. Eu vreau să mor în Grădina Maicii Domnului. ❖

Patericul atonit

Băiețelul înfricoșat pleacă fugind. Clopotul anunță sfârșitul slujbei de dimineață. Creștinul își spune: „De bună seamă, Dumnezeu va veni după rugăciunea de amiază...” Obosit s-a așezat pe banca din fața casei. Vine un cerșetor și-i cere de pomană. Omul îl alungă, fără prea multă vorbă. Apoi spală cu grijă locul, unde a călcat cerșetorul. Trece și amiaza și Dumnezeu tot nu apare. Vine seara. Tot mai abătut omul nostru așteaptă vizita făgăduită. La ceasul rugăciunii de seară, se înfățișează un pelerin și-l roagă:

- Îngăduie-mi să mă odihnesc pe banca ta și să-mi petrec noaptea aici.

- Nici gând! E locul, pe care l-am pregătit pentru Dumnezeu!

S-a înnoptat. „Dumnezeu nu și-a ținut făgăduiala” își spune sârmanul om necăjit.

A doua zi, omul merge la biserică, la slujba de dimineață, ducând prinoasele și izbucnește în lacrimi:

- Doamne, n-ai venit la mine așa cum ai făgăduit! De ce?

- Dragul meu eu mi-am ținut făgăduința, dar tu nu mai primit. De trei ori am venit la tine și de trei ori m-ai alungat. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 17 - 24 MAI 2015

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 17 mai	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 6-a după Paști (a Orbului din naștere) Utrenia, Sfânta Liturghie.
Miercuri 20 mai	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie cu Litie
Joi 21 mai	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Înălțarea Domnului (Ziua Eroilor) – Sfinții Mari Împărați și întocmai cu Apostolii Constantin și mama sa Elena Utrenia, Sfânta Liturghie.
Vineri 22 mai	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
Vineri 22 mai	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă 23 mai	07 ³⁰ -10 ³⁰	Sfânta Liturghie, Pomenirea morților
Sâmbătă 23 mai	17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Vecernie
Duminică 24 mai	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 7-a după Paști (a Sfinților Părinți de la Sinodul I Ecumenic) - Utrenia, Sfânta Liturghie.

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI ȘERBAN VODĂ PENTRU ANUL 2015 A FOST STABILITĂ LA 100 LEI